

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 8. V Ljubljani, dné 1. vélikega srpana 1892. Leto XII.

Nje slika.

Odvél v grádu me staro sobo
Upognjen starec, velih lic,
Podobe gledal sem pradedov,
Obraze plemskih zrl devic,
Ponós jim seval iz pogledov,
Pohlep je stárosti, srepóst,
Mladosti ogenj in srénóst,
Ob oknu črna je zavesa
Pogledom krila mi očesa
Najlepšo sliko te dvorane,
Pred njo se sivi starec zgane
In mráčno se ozrè pod građ,
Pokaže léhe mi cvetoče
Pred gradom póleg nizke kočé,
Ki jo objela je pomlad,
»V tej koči déklica je cvela
Kot rdeča roža v solnčnih dnéh,
Kot slavec v mráku ljubko pela
Na klópi sredi cvètnih léh,
V tem grádu je mladenič sedal
Na stol ob oknu mnogokrat,
Mladenko lépo z line gledal,
Poslušal verno spev krilát.
In védel ni mladenič, kdáj,
Ni vedelo deklè, zakaj
Ljubezen kakor zarja mila
Obema v srcih se vzbudila,
Krepkó je stopil sin k očetu,
Povedal prosto od srcá:
»Ni bitja dražjega na svetu,
Kot v koči déklica je tá.

Nemír se duši ne poleže,
Doklèr me zákon ž njo ne zveže!
Očetu se razvname srd,
Iz prs privrè mu govor trd:
»Če zatajiš svoj žlahtni rod,
Nevesto táko si izbereš,
Ponosne upe mi podereš,
Nikdár ne bodeš tù gospod!
Srcé je sinu črv napál,
Brezupa črv, ljubezni žal.
Venéla so dekletu lica,
Kot sahne na jesén cvetica.
Hodila je na vrt sedét,
Molčale pesmi so nje grla,
Mladenič jo je hodil zrét;
Obéh je svétla náda mrla.
Tedáj mladič je kist prijel,
Oči na déklico uprte,
Na sliki je živó posnel
Obraza nje milobne črte,
Ko je završil sliko drago,
Dekletovo srcé je blago
Rešila toge — bela smrt . . .»

Umolknil starec je potrť,
Potegnil črni zástor s stene,
Besede mi še dèl iskrene:
»Te slike za ves svet ne dam!
Otrl solzó, na stol je sédel.
Jaz déklico sem zrl in védel,
Da slikal jo je starec sam.

Dolénjec.

